

DISCURS PRESIDENT CARLES PUIGDEMONT.

Barcelona, 8 d'agost de 2024.

Fa set anys que ens persegueixen per voler escoltar la veu del poble de Catalunya. Fa set anys que van iniciar una duríssima repressió que ens ha dut a la presó, a l'exili, que ha afectat la vida de milers i milers de persones pel fet de ser independentistes, a vegades només pel sol fet de parlar en català, i han convertit ser català en una cosa sospitosa.

En aquests set anys la repressió ha fet molts estralls, i en continuarà fet mentre no s'aturi. La politització de la justícia, mentre quatre jutges manin més que un Parlament, mentre es permeti al Partit Popular controlar la sala segona del Tribunal Suprem per la porta del darrere, i mentre es permeti que Vox exerceixi l'acusació particular per perseguir dissidents polítics. Però malgrat els seus esforços, malgrat que ens han volgut fer molt de mal, i hem vist la seva cara de repressors, avui he vingut aquí per recordar-vos que encara som aquí, encara som aquí, i encara som aquí perquè no tenim dret, no tenim dret a renunciar.

Sabeu per què no tenim dret a renunciar? Perquè el dret a l'autodeterminació pertany als pobles, pertany a la gent que hi viu, i per tant ningú, ningú des de la política, no té dret a renunciar a un dret que és col·lectiu: el dret del poble de Catalunya a decidir lliurement el seu futur.

Mireu, avui molts pensen festejar que jo sigui detingut. I pensaran que l'escarni ens i us dissuadirà. Que per escarmentar val la pena incomplir fins i tot una llei aprovada pel seu Parlament. Però s'equivoquen. I en el seu error arrossegaran una vegada més la credibilitat de la democràcia espanyola, encara que sabem que això els importa ben poc. Però no ens deixem entabanar, no ens deixem confondre.

Ni és, ni era, ni serà mai un delicte fer un referèndum, ni serà mai un delicte obeir el mandat del Parlament de Catalunya. El Parlament que està convocat ara per escollir qui és el president de Catalunya. I mai, i no sempre ha pogut escollir amb llibertat i amb normalitat democràtica els seus presidents.

2,3 milions de persones van votar, ara farà 7 anys. Vau respondre, vam respondre a la pregunta que proposava el Govern que jo presidia i que va ser possible gràcies a una llei aprovada, sí, pel Parlament de Catalunya. I d'aquella victòria, perquè va ser una victòria, en va sorgir una repressió ferotge. Una repressió que ha anat interferint a les nostres vides i a les nostres institucions.

La llei d'amnistia havia de servir per tornar a la política el que no havia d'haver marxat mai de la política. Però a uns quants senyors del Suprem això no els agrada ni els convé. De manera que en un país on les lleis d'amnistia no amnistien, no ens interessa ser. Un país on les lleis d'amnistia no amnistien té un problema de naturalesa democràtica.

Mireu, estimats compatriotes, estimats compatriotes, d'aquí una estona tenim una sessió important com totes les sessions que fa el Parlament de Catalunya. Nosaltres som aquells que sí, que sempre allò que aprova el nostre Parlament, ens agradi o no ens agradi, ho respectem. Nosaltres hem de fer la nostra.

I en els dies difícils, en els dies difícils, hem de fer-nos costat, com mai. I hem de saber preparar noves oportunitats perquè en tindrem i perquè ens les guanyarem.

No sé de temps, no sé quan ens tornarem a veure, amics i amigues, però passi el que passi, passi el que passi, que quan ens tornem a veure, puguem tornar a cridar, junts, ben forts, el crit amb què ara jo acabaré el meu discurs:

Visca Catalunya lliure!